

**Wydział Elektroniki i Technik Informacyjnych
Politechnika Warszawska**

**Projektowanie układów w sterowania
(projekt grupowy)**

**Sprawozdanie z projektu i ćwiczenia laboratoryjnego
nr 1, zadanie nr 1**

Hubert Kozubek, Przemysław Michalczewski

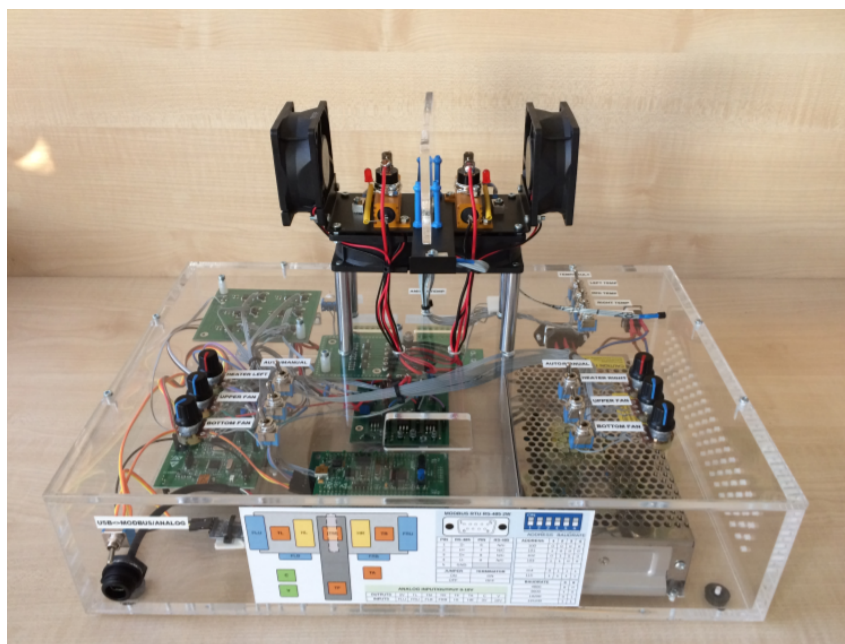
Warszawa, 2021

Spis treści

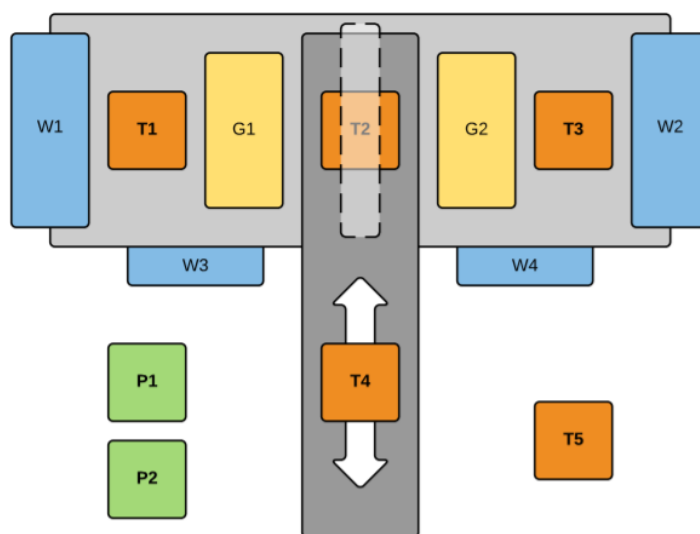
1.	Cele projektu i laboratoriów	1
2.	Przebieg laboratorium	2
3.	Punkt pracy stanowiska	2
4.	Odpowiedzi skokowe procesu	3
5.	Odpowiedź skokowa w algorytmie DMC	4
6.	Algorytm PID i DMC	6
6.1.	Regulator PID	6
6.2.	Regulator DMC	8
7.	Dostrajanie Regulatorów	9
7.1.	Strojenie PID	9

1. Cele projektu i laboratoriów

Celem niniejszego laboratorium oraz projektu było zaprojektowanie, implementacja, weryfikacja poprawności działania oraz dobór parametrów algorytmów regulacji jednowymiarowego procesu na grzewczym stanowisku laboratoryjnym przedstawionym na rys 1.

Rys. 1. Stanowisko grzewąco-chłodzące, używane w trakcie laboratoriów

Rys. 2. Schemat stanowiska grzejąco-chłodzącego

2. Przebieg laboratorium

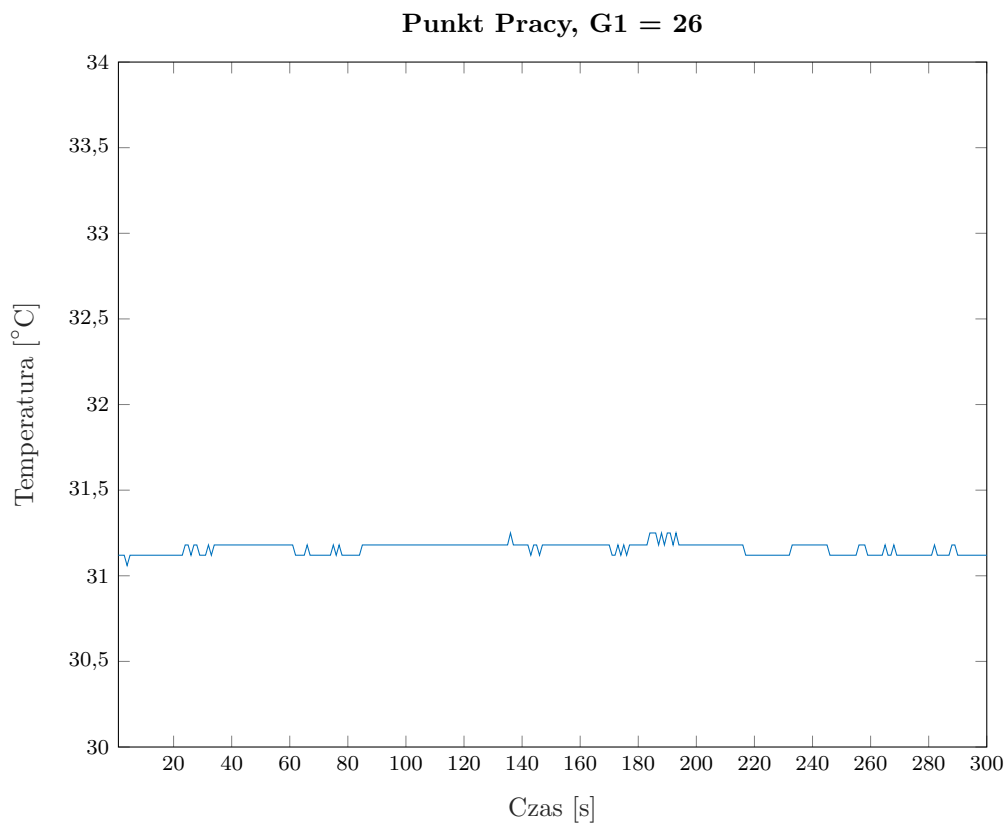
Rozpoczynając pracę na stanowisku laboratoryjnym należało ustawić moc wentylatora W1 na 50%. Wentylator ten był traktowany jako cecha otoczenia. Dodatkowo sprawiał on, że temperatura grzałki opadała szybciej, co było szczególnie przydatne pomiędzy doświadczeniami.

W ramach laboratorium należało wykonać 5 zadań.

1. Odczytać wartość pomiaru termometru T1 dla mocy 26 grzałki G1%.
2. Wyznaczyć odpowiedź skokową procesu dla 3 różnych wartości G1%.
3. Wybrać jedną z dopowiedzi skokowych, przekształcić ją i wykorzystać w algorytmie DMC.
4. Zaimplementować algorytm PID i DMC, od regulacji procesu stanowiska, w języku MATLAB.
5. Dobrać nastawy algorytmu PID oraz parametry algorytmu DMC metodą eksperymentalną.

3. Punkt pracy stanowiska

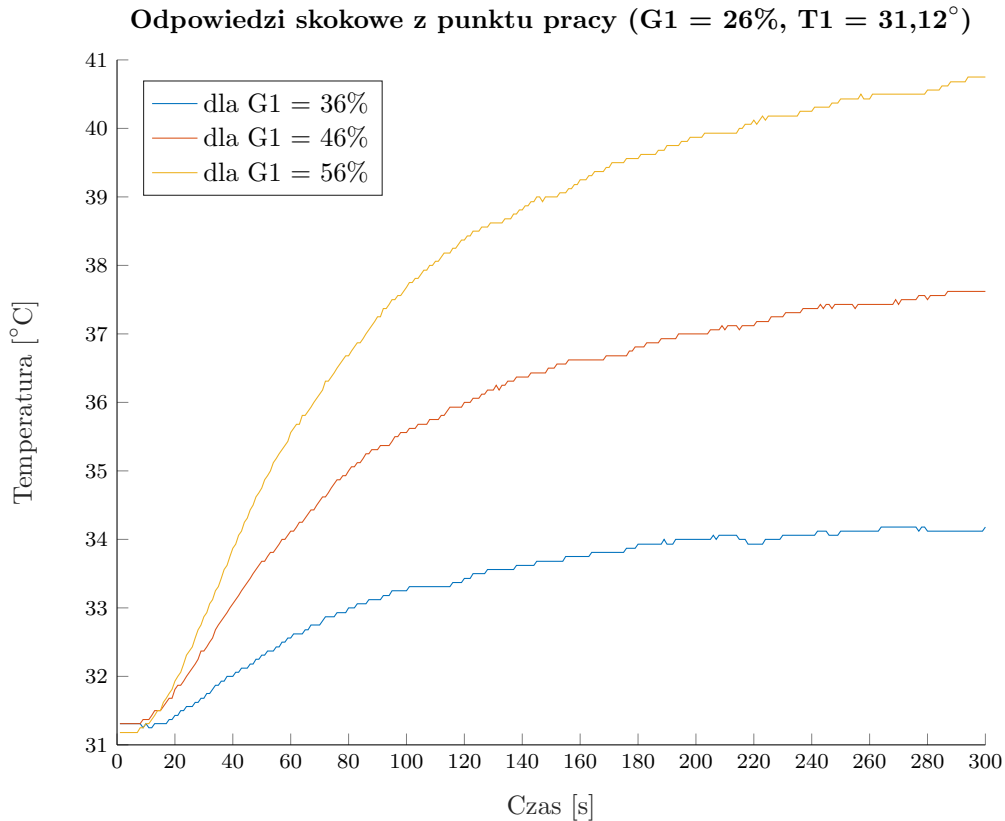
W pierwszej kolejności należało sprawdzić możliwość sterowania i pomiaru w komunikacji ze stanowiskiem. Następnie odczytać wartość temperatury termometru T1 w wyznaczonym punkcie pracy G1=26%. Po ustawieniu mocy grzałki i odczekaniu, aż temperatura T1 ustabilizuje się, odczytana wartość termometru T1 wynosiła 31,12 °C. Wykres temperatury na termometrze T1 został przedstawiony na rys. 3

Rys. 3. Ustalanie się temperatury dla punktu pracy

4. Odpowiedzi skokowe procesu

W tej części laboratorium należało przeprowadzić eksperyment dla 3 różnych wartości mocy grzałki G1. Rozpoczynając eksperyment z punktu pracy G1=26%, wyznaczono odpowiedzi skokowe procesu. Eksperyment był wykończony dla trzech różnych zmian sygnału sterującego, G1=36%, G1=46% oraz G1=56%. Wykresy przedstawiające zmiany temperatury przedstawiono na rys. 4

Rys. 4. Odpowiedź skokowa procesu

5. Odpowiedź skokowa w algorytmie DMC

Wykonanie tego zadania polegało na przekształceniu jedną z odpowiedzi skokowych, tak aby otrzymać odpowiedź skokową używaną w algorytmie DMC. W tym celu wybrano drugą odpowiedź skokową, tj. skok $G1$ z mocy 26% do mocy 46% . Do przekształcenia zebranej odpowiedzi skokowej, na taką nadającą się do algorytmu DMC wykorzystano program TODO: "SkokDMC.m". Program ten wylicza potrzebną odpowiedź skokową przy użyciu prostego wzoru.

$$S(i) = \frac{Y(i) - Y_{pp}}{U_{skok} - U_{pp}} \quad (1)$$

gdzie:

- $S(i)$ - odpowiedź skokowa potrzebna do algorytmu DMC,
- $Y(i)$ - odpowiedź skokowa przed przekształceniem,
- Y_{pp} - wartość wyjścia w chwili $k=0$ (tutaj $Y_{pp} = 31,12$),
- U_{skok} - wartość sterowanie w chwili $k=0$ i później (tutaj $U_{skok} = 46$),
- U_{pp} - wartość sterowania przed chwilą $k=0$ (tutaj $U_{pp} = 26$)

W ten sposób przekształcona odpowiedź skokowa została zapisana do pliku TODO: "dane1.mat" i wykorzystana w dalszych częściach laboratorów.

Poza przekształceniem odpowiedzi skokowej należało ją jeszcze przybliżyć używając w tym celu członu inercyjnego drugiego rzędu z opóźnieniem.

$$G(s) = \frac{K}{(sT_1 + 1)(sT_2 + 1)} e^{-T_d s} \quad (2)$$

Po dyskretyzacji danej transmitancji otrzymujemy

$$G(z) = \frac{b_1 z^{-1} + b_2 z^{-2}}{1 + a_1 z^{-1} + a_2 z^{-2}} z^{-T_d} \quad (3)$$

gdzie

$$\begin{aligned} a_1 &= -\alpha_1 - \alpha_2 \\ a_2 &= \alpha_1 \alpha_2 \\ \alpha_1 &= e^{-\frac{1}{T_1}} \\ \alpha_2 &= e^{-\frac{1}{T_2}} \\ b_1 &= \frac{K}{T_1 - T_2} [T_1(1 - \alpha_1) - T_2(1 - \alpha_2)] \\ b_2 &= \frac{K}{T_1 - T_2} [\alpha_1 T_2(1 - \alpha_2) - \alpha_2 T_1(1 - \alpha_1)] \end{aligned} \quad (4)$$

Z wykresu odpowiedzi skokowej procesu zostało odczytane opóźnienie. W naszym przypadku $T_d = 9$. Aby wyznaczyć wartości pozostałych współczynników użyto dostępnej w matlabie funkcji `ga`, która minimalizuje wartość zadanej funkcji z wykorzystaniem algorytmu generycznego. Funkcja minimalizowana, to funkcja wyliczająca sumę kwadratów błędów pomiędzy odpowiedzią skokową, a transmitancją przybliżającą.

```
% aproksymacja odpowiedzi skokowej

function ERR = AproksSkokDMC(X)

    data = load('dane1.mat');
    S = data.S;
    time = data.time;

    T1 = X(1);
    T2 = X(2);
    K = X(3);
    Td = 9;
    y(1:time) = 0;

    alpha1 = exp(-1/T1);
    alpha2 = exp(-1/T2);
    a1 = -alpha1-alpha2;
    a2 = alpha1*alpha2;
    b1 = K*(T1*(1-alpha1)-T2*(1-alpha2))/(T1-T2);
    b2 = K*(alpha1*T2*(1-alpha2)-alpha2*T1*(1-alpha1))/(T1-T2);

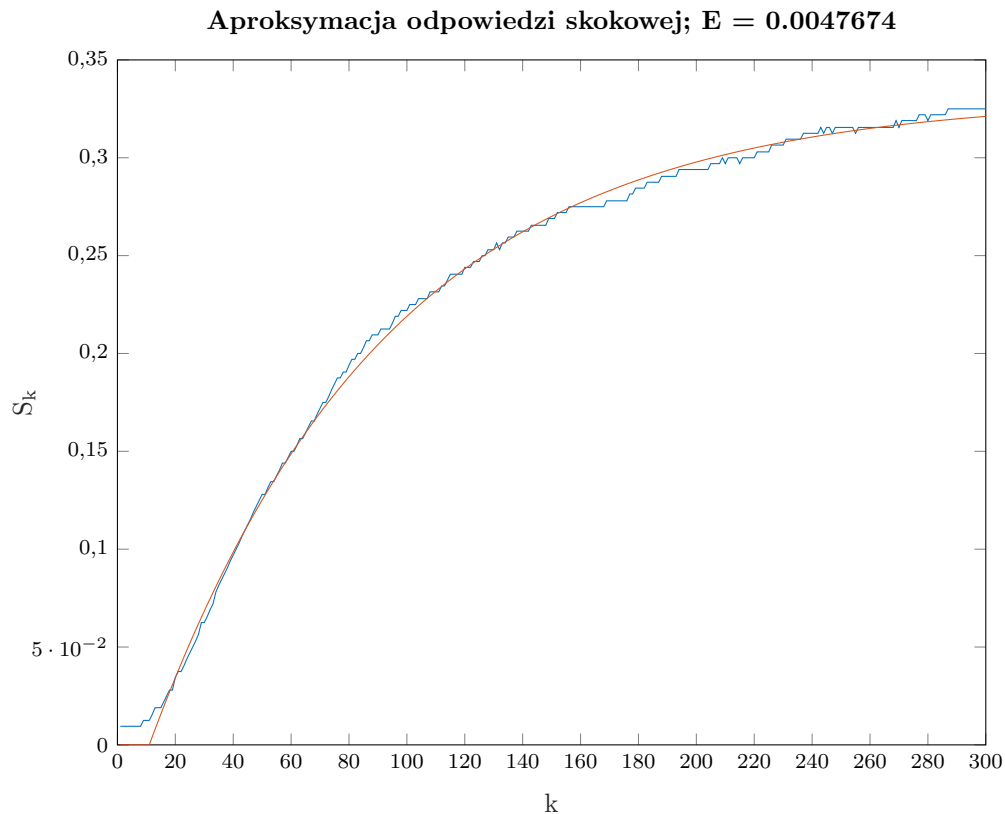
    for k = Td+3:time
        y(k) = b1 + b2 - a1*y(k-1) - a2*y(k-2);
    end

    e = S - y';

    ERR = (norm(e))^2;
end
```

Następnie używając skryptu TODO:”Optymalizacja.m” zostały wyznaczone pozostałe parametry transmitancji przybliżającej odpowiedź skokową. Ostateczne wartości parametrów to

$$\begin{aligned} K &= 0.330938 \\ T_1 &= 0.000907 \\ T_2 &= 82.104622 \\ T_d &= 9 \end{aligned} \quad (5)$$

Rys. 5. Odpowiedź skokowa procesu, oraz transmitancja ją aproksymująca

Wykres zarówno odpowiedzi skokowej, jak i transmitancji ją przybliżającej został zamieszczony na rys. 5

6. Algorytm PID i DMC

Kolejnym podpunktem zadań laboratoryjnych było zaimplementowanie algorytmu regulacji PID oraz DMC w języku MATLAB.

6.1. Regulator PID

```
% implemrntacja PID

function U = PID(e)

    persistent Upop
```

```

persistent e0
persistent e1
persistent e2
persistent K
persistent Ti
persistent Td
persistent Tp
persistent r2
persistent r1
persistent r0

% Ograniczenia sterowania
Gmax = 100;
Gmin = 0;

%      Upp = 26;
%      Ypp = 31.12;

if isempty(e0)
    Upop = 0;           % sterowanie w punkcie pracy
    e0=0;
    e1=0;
    e2=0;

    % Nastawy regulatora
    K = 0.5 * 43 * 1.5; %Kk = 43, Tk = 36
    Ti = 0.5 * 36*2;% * 4; %inf;      10
    Td = 0.125 * 36;% * 0.6; %      0.4
    Tp = 1;

    r2 = K*Td/Tp;
    r1 = K*(Tp/(2*Ti)-2*Td/Tp - 1);
    r0 = K*(1+Tp/(2*Ti) + Td/Tp);
end

% przesunięcie uchybów
e2 = e1;
e1 = e0;
e0 = e;

U = r2*e2 + r1*e1 + r0*e0 + Upop;

if U > Gmax
    U = Gmax;
end

if U < Gmin
    U = Gmin;
end

Upop = U;

```



```
end
```

6.2. Regulator DMC

```
function U = DMC(yzad, y, D, N, Nu, lambda)

    persistent init
    persistent S
    persistent M
    persistent Mp
    persistent K
    persistent dUP
    persistent Upop

    if isempty(init)

        % Wczytanie macierzy S z pliku dane1.mat
        data = load('dane1.mat');
        S = data.S;

        % Odpowiedź skokowa aproksymowana
        % data = load('Sapro.mat');
        % S = data.Sapro;

        % przedlużenie wektora S
        for i = D+1:D+N
            S(i) = S(D);
        end

        % Inicjalizacja macierzy
        M = zeros(N, Nu);
        for i = 1:Nu
            M(i:N, i) = S(1:N-i+1);
        end

        Mp = zeros(N, D-1);
        for i = 1:(D-1)
            Mp(1:N, i) = S(i+1:N+i) - S(i);
        end

        I = eye(Nu);

        K = ((M'*M + lambda*I)^(-1))*M';
        dUP = zeros(D-1, 1);
        Upop = 26;
        init = 1;
    end
```

```
% Ograniczenia sterowania
Gmax = 100;
Gmin = 0;

Y0 = zeros(N,1);
dU = zeros(Nu,1);

% liczone online
Yzad = yzad*ones(N,1);
Y = y*ones(N,1);

Y0 = Y + Mp*dUP;
dU = K*(Yzad - Y0);
du = dU(1);

for n=D-1:-1:2
    dUP(n) = dUP(n-1);
end
dUP(1) = du;

U = Upop + du;

if U > Gmax
    U = Gmax;
end

if U < Gmin
    U = Gmin;
end

Upop = U;
end
```

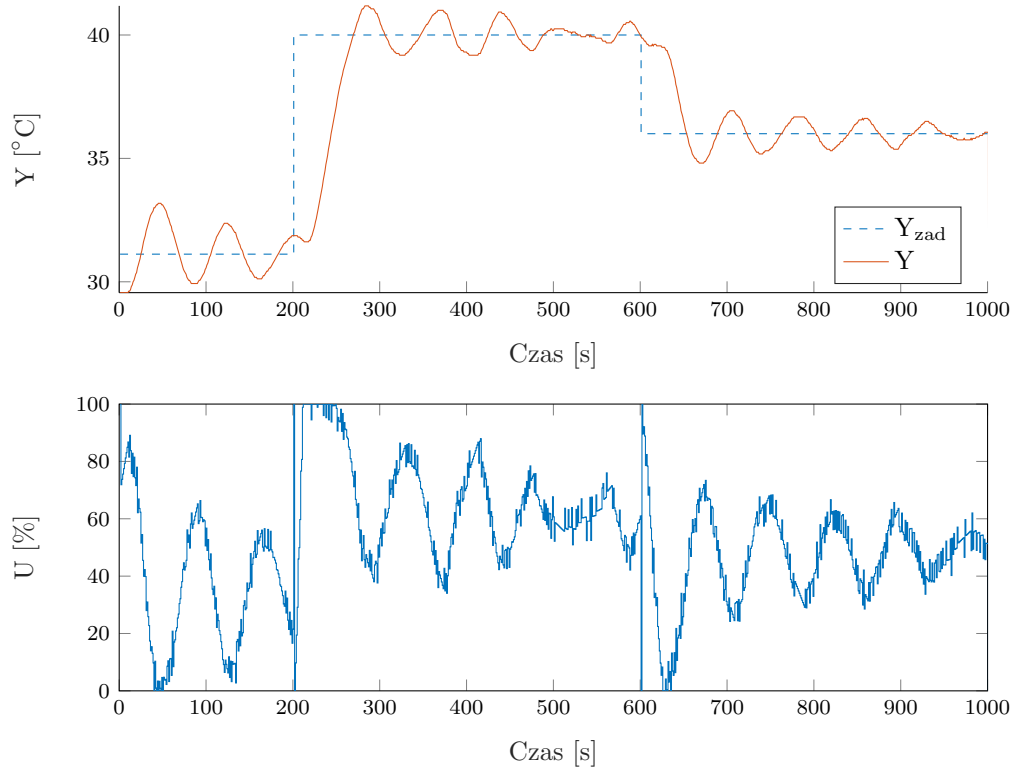
7. Dostrajanie Regulatorów

Ostatnim zadaniem był dobór nastawów obu algorytmów regulacji. W tym celu skożystano z wcześniej uzyskanej transmitancji aproksymującej skok procesu, aby dobrać parametry obu regulatorów. W ten sposób można było przeprowadzić więcej eksperymentów w krótszym czasie. Uzyskane w ten sposób parametry zostały przetestowane na realnym procesie.

7.1. Strojenie PID

Do strojenia regulatora PID została wykorzystana metoda Zieglera-Nicholsa. Parametry do niej potrzebne wyznaczono na procesie symulowanym. Oscylacje niegasnące otrzymano dla parametrów $K_k = 43$ oraz $T_k = 36$. Na tej podstawie dobrano następujące parametry regulatora PID $K = 21,5$; $T_i = 18$; $T_d = 4,5$. Oczywiście do regulacji zostały wykorzystane parametry PID-a dyskretnego określone wzorami ($T_p = 1$)

$$\begin{aligned}
 r_2 &= K \frac{T_d}{T_p} \\
 r_1 &= K \left(\frac{T_p}{2T_i} - 2 \frac{T_d}{T_p} - 1 \right) \\
 r_0 &= K \left(1 + \frac{T_p}{2T_i} + \frac{T_d}{T_p} \right)
 \end{aligned} \tag{6}$$

Rys. 6. Regulacja PID, eksperyment 1

Wyniki regulacji PID dla tych parametrów przedstawiono na rys. 6